

гари и чибучки, и услужватъ на нея. Всички се любуватъ съ бѣдната дѣвойка отъ Нейково и учтиво я поздравляватъ. Прелъсти се тя, и сама не разбира какво става съ нея; сърдцето заигра по-живо, него го радва нѣкаква радостъ, нѣкакво си незнйно щастие. Отъ благодарностъ тя се усмихва на всички. Въ това врѣме мина оттамъ мютесарифъ-паша, подиръ него вървѣше голѣмата свита отъ премѣнени слуги и испокѣсани гавази и запити, наоколо се въртятъ полицейски офицери, ефендета. Бейсоветъ за подмилкване полюбопитствуваха да узнаятъ какъ всѣй ще благоизволи да отиде и за каква работа. Мютесарифина вървеше медленно, като си движаше важно краката, съ ови тѣжкѣ голѣмливъ вървежъ, съ какъвто обикновено ходятъ голѣмитѣ ефендета. Този вървежъ би могли да въведжтъ въ хореграфията и да го присѣдинятъ къмъ многото ония крачки и подскачания, които челоуѣкъ е приелъ отъ животнитѣ и включилъ въ танцуетѣ.

Когато минаваше покрай тамъ мютесарифина, всичкитѣ дами станаха, а настойчицата пристисна къмъ себе си като че ли умислено привлечената Елена и я тури напредъ. Мютесарифина, челоуѣкъ вѣжливъ, по-франчески тури двата си прѣста на устнитѣ, и ласкаво, като че поздравляваше, прашаше съ тѣхъ цѣлувки на дамитѣ, той цѣлуваше своитѣ прѣсти и отърваше въ въздуха цѣлувкитѣ. Той правяше това твърдѣ ловко, и дамитѣ толкова бѣхъ доволни, че когато изново настѣдаха около маситѣ тѣ не поискаха ракия, а се заловиха пакъ за вермута и абсептя.

Векиль-онбашията всичко забѣлѣжи и му става мъчно. Въ ушитѣ му се разнесаха думитѣ на старий чаушъ. Той искаше да улови дѣвойката за ржката и да я заведе, но се побоя, защото тамъ бѣше капитанната, която като се понапияше бияше съ меглата и съ юмруци нещастнитѣ казаци, чауши и онбашии, а векилитѣ още повече.

Въ сжщиятъ день черниятъ служителъ донесе на настойницата приглашение изъ харема на мютесарифина